10 Απριλίου 2020

Και ψωμί και τυρί σταλμένα από την Παναγία (θαύμα Παναγίας Πορταΐτισσας)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Ο κ. Άγ. Κ., κάτοικος Θεσσαλονίκης, μας γράφει: «Θα ήθελα κι εγώ, αν μου

επιτρέπετε και έχω την ευλογία σας, να αναφερθώ σε ένα θαύμα της Παναγίας που συνέβη στη μακαρίτισσα τη μάνα μου, όταν ήρθε σαν προσκυνήτρια στην Ιερά Μονή σας, κατά την ανώμαλη περίοδο του εμφυλίου πολέμου 1946-49. Η μάνα μου καταγόταν από το Πρωτοκκλήσι. Είχε πέντε παιδιά· τέσσερα αγόρια και ένα κορίτσι. Μέναμε τότε στο Σουφλί, ως ανταρτόπληκτοι. Περνούσαμε πολύ δύσκολες μέρες. Μόλις νύχτωνε, σχεδόν καθημερινά, άρχιζαν οι βομβαρδισμοί με βαριά πυροβόλα από τους αντάρτες. Εμείς, τα παιδιά, ακούγαμε τα βλήματα να σφυρίζουν στον αέρα και περιμέναμε πότε θα ερχόταν να σκάσει κάποιο και στη στέγη του δικού μας σπιτιού, όπως έγινε αρκετές φορές. Πεθαίναμε κάθε στιγμή, στριμωγμένα και φοβισμένα σε κάποιο υπόγειο καταφύγιο. Η Παναγία όμως άπλωνε πάντα στοργικά τα φτερά Της και μας γλίτωνε.

Η μάνα μου τότε ήρθε με ένα από τα μικρά μου αδέλφια, τον Αχ., που ήταν περίπου τεσσάρων ετών, στη Μονή, να προσκυνήσει την Αγία και θαυματουργή Εικόνα της Παναγίας, να Την ευχαριστήσει και να ζητήσει από τη Χάρη Της να μας βοηθήσει,

όπως μας βοήθησε πολλές φορές.

Επιστρέφοντας όμως, μόλις πήρε την κατηφόρα του δρόμου για το χωρίο της Κορνοφωλιάς, στα μισά του δρόμου, ο αδελφός μου άρχισε να κλαίει και να ζητάει ψωμί, γιατί πεινούσε. Η μάνα μου δεν είχε μαζί της ψωμί. Άλλωστε και στο σπίτι ήταν πολύ λιγοστό. Του είπε όμως ότι αν κατέβαιναν στο χωριό, που δεν ήταν και πολύ μακριά, θα έτρωγε όσο ψωμί ήθελε, γιατί εκεί είχαμε συγγενείς.

Εκείνος όμως εξακολουθούσε να κλαίει πιο δυνατά, να χτυπιέται κάτω, να φωνάζει, να χτυπάει τα πόδια του και να λέει ότι τώρα θέλει να φάει. Άδικα προσπαθούσε η μακαρίτισσα η μάνα μου να τον ηρεμήσει, να τον πάρει αγκαλιά και να την ακολουθήσει. Αυτός ήταν ανένδοτος και ολοένα αντιδρούσε εντονότερα.

Τότε η μάνα μου, αποκαμωμένη και στην απελπισία της, επικαλέστηκε τη βοήθεια της Παναγίας μας, που πριν από λίγο είχε προσκυνήσει τη Χάρη Της. Μάνα ήταν κι εκείνη και ήξερε από παιδιά. Κάθισε η μακαρίτισσα κοντά σε ένα θάμνο, αποκαμωμένη από τις αντιδράσεις του αδελφού μου, και περίμενε πότε θα ημερέψει ο αδελφός μου να φύγουν. Γυρίζει όμως δίπλα της και κοντά στο θάμνο βλέπει, ω του θαύματος, ένα κομμάτι αφράτο ψωμί, με ένα κομμάτι τυρί πάνω.

Δεν πίστευε στα μάτια της. Το παίρνει στα χέρια της για να σιγουρευτεί ότι ήταν πραγματικό και δεν ονειρευόταν. Φωνάζει τον αδελφό μου με χαρά και ανακούφιση να του το δώσει.

—Έλα, του λέει, παιδί μου, έχω ψωμί. Έλα να φας.

Ψέματα λες, της απαντάει. Θέλεις να με ξεγελάσεις.

Του το δείχνει από μακριά. Τρέχει τότε ο αδελφός μου, το παίρνει, το τρώει με όρεξη και τότε μόνο ακολούθησε τη μάνα μου.

Πού βρέθηκε, αλήθεια, μέσα στο έρημο εκείνο μέρος, το φρέσκο ψωμί και το νόστιμο τυρί;

Ω! Πανύμνητε Μήτερ όλης της οικουμένης, που ικανοποιείς όλες τις ανάγκες αυτών που σε επικαλούνται με πίστη, με γρηγοράδα και στοργή! Ποιος άνθρωπος, ποιά γλώσσα, ποιά πένα θα μπορούσε να υμνήσει τα θαυμάσιά σου; Πώς θα μπορέσει να δείξει κανείς την ευγνωμοσύνη του;

Περιττό να πω ότι δεν είναι το μοναδικό θαύμα που έκανε η Παναγία μας στη μάνα μου και σ’ όλη την οικογένειά μας. Είναι πολλά, που μου τα διηγήθηκε η μακαρίτισσα η μάνα μου, που λεγόταν Χρυσή. Έχει κάνει πολλά θαύματα η Παναγία μας σ’ όλους μας. Αυτό το αναφέρω με την ευκαιρία που διάβασα το ιστορικό της

Μονής.

Πηγή: Ιστορικό – Θαύματα· Παρακλητικός Κανών και Χαιρετισμοί της Παναγίας Πορταϊτίσσης, Έκδοση Ιερά Μονή Παναγίας Πορταϊτίσσης· Μετόχιον Ιεράς Μονής Ιβήρων Αγίου Όρους, Κορνοφωλιά 2017.